

efter endt Søndagstjeneste omsatte noget af den megen Helligdags *Stemming* i *Gerninger* — til kristelige Gerninger for hver en Dag, vi lever i den søgne Uge — med andre Ord, gjorde det gode, vi kunde, mod de mange, mange forsømte Samfundets Stedbørn rundt om os, baade de smaa og de store! Lige meget trænger de alle, og paa visse Maader de store mere end de smaa, som dog endnu kunne have Haab paa Livet; men hvem gaar vel forbi de forholdsvis ungdommelige Skikkelser, velkendt med Kost og Skovl paa Nakken, uden igen at maatte spørge: „Mon intet her er forsømt — i Tide — slet intet?“

Er Ladegaarden den tænkelig bedste og eneste Havn for de mange Vrag, Livsstrømmen skytter eller skubber til Side — og man standser foran Fattiggaarde, Arbejdshuse, Fængsler, med det samme Spørgsmaal. Og Spørgsmaalet rettes opad mod Samfundet, — den store Plsjemoder, fælles for dem alle, de mange ulykkeligt stillede, som mislede og uvidende om det vigtigste i Livet, har tabt sig selv og dernæst selvfølgelig ogsaa er gaaede tabt for Samfundet!

Man forarges over Fortidens Barbarisme med de „udsatte“ Børn, medens man glemmer eller undlader at overveje, hvorvidt egentlig ikke mangt et fattigt Barn vilde være mange Gange bedre tjent med at faa Lov til at krepere som lille, end at se (saa karrig en Tilværelse), det bedste i sig tommevis dø — indtil saa Erklæringen lyder: „Aldeles uimodtagelig for menneskelige Følelser — uforbederlig“ og saaledes dømt, dømt til Døden — og selv ønskende sig denne som en velkommen Befrier ud fra dette saa vel ordnede Samfund, fuldt af kristne Med-Brødre og -Søstre, hvor til hver eneste Ordet har lydt:

„Ethvert Menneske er din Næste — din Broder — hvo han end er.“

Børnebøger.

Naar Juletravlheden begynder i Hjemmene, pynter Boghandlerne deres Vinduer med Børneliteratur i stor Stil; men desværre opsætter mange Mødre til sidste Øjeblik at gøre deres Indkøb af Bøger, og hvor omhyggelig og betænksom man end er med andre Julegaver til Børn, saa er der dog kun meget faa Mødre, der med virkelig Kritik vælger deres Børns Læsning.

Engen Julegave er dog vigtig som den, fordi de Bøger, som Barnet faar i Julegaver, bringer en hel Skare af lyse Barneminder med sig, som gør, at ogsaa selve Bogens Indhold fæster sig varigt i Barnets Hukommelse; saa det er ikke sjældent, at den Bog, der fra Forældrenes Haand skulde være en Gave til Gavn og Glæde, er bleven en Gift til ophidset Fantasi og naragtig Krigsgalskab; thi desværre vrimler vor Børneliteratur af Røverhistorier, fortalte i skruet Form og prydet med elendige Billeder.

Enhver Boghandler, der derfor bringer virkelig god Barnelæsning frem, fortjener Tak.

I disse Dage er paa Jul. Gjellerups Forlag udkommet en nydelig Børnebog af N. I. Nørlund med Illustrationer af Niels Wievel. Den vil sikkert glæde større Børn, og vi kan give den vor bedste anbefaling; thi om end Emnerne er kendte og behandlede

før, saa fortæller Forfatteren naturligt og kønt. Man føler, at Forfatteren ikke alene har Forstaaelsen af Barnesindet, men ogsaa er i Besiddelse af det pædagogiske Talent, der forstaar at gøre Handlingen enkelt og dog saa interessant, at Barnet med Fornøjelse følger Fortælleren ude i den frie Natur, hvor Solen skinner og Fuglene synger, og med Deltagelse ser de Smaas Skuffelser og Sorger, og vi ved alle, at de kan være dybe og tunge hos det Barn, der enten ved Fattigdom eller ringe Begavelse maa taale Kammeraternes Haan, som Marie i Fortællingen „Gaasen“. I „Hyrdedrenge“, som for Børnene vil være meget tiltalende, vil vi Voksne finde et Indlæg mod det umenneskelige i, at niaars Dreng forsømmer deres Skolegang for at de skal paatage sig en Gerning, der for et voksent Menneske kan være vanskelig nok. Man forstaar den lille Hans's Sjæleangst, da det ene Faar, skønt hans store Anstrengelser for at tælle og passe paa 105 Faar, drukner i Mosen og Husbondens Hundepisk knalder over hans Hoved. Bogen indeholder 5 Fortællinger, og enhver Moder kan trygt give sine Børn den i Hænde. Alene for de kønne Billeder har Bogen stor Værdi. J. M.

Kvindelige Bagere.

Det er ikke sjældent, at der til Redaktionen af *Kvindebladet* „Hvad vi vil“ stilles det Spørgsmaal, om der ikke findes kvindelige Bagere her i Hovedstaden eller i Provinserne. Man finder det heldigt, om Kvinder, som jo i Almindelighed antages at have Interesse for Madlavning og Kagebagning, ogsaa valgte dette Fag som en Næringsvej, særligt passende for Kvindens Evner.

Vi beder derfor vore ærede Læsere at oplyse os om, hvorvidt der findes næringsdrivende kvindelige Bagere i deres Bekendtskabskreds, og om i saa Fald disse næringsdrivende maatte være villige til at tage unge Piger i Lære til Uddannelse i Faget.

Oplysninger bedes sendte til Johanne Meyer, Naboløs 4.

Fra mit Vindu.

Af Fru Rosalie.

I.

Kære Frue!

De anmoder mig om noget fra min Haand. Men hvad skal jeg skrive om? Dagens brændende Spørgsmaal. Er der virkelig noget, der brænder for Øjeblikket? Politiske eller sociale Problemer? Der er Hundrede, der kan gøre det foruden mig, og af dem kan mindst de ni og halvfems gøre det bedre. Nej, saa hellere fortælle Dem lidt „fra mit Vindu“; det er hverken interessant eller lærerigt, det er kun et Fotografi af, hvad jeg ser.

Foran mig har jeg en bred Chaussée, til Siden en Park. Chausséen er Fortsættelse af en af Byens Hovedaarer og mange befærdede Gader munder ud i den, saa der er stærkt Røre fra den tidligste Morgen, ja endnu medens tyk Taage ligger over Parkens bladløse Træer. De nøgne Stammer rager kolde og sorte op i Luften, Løvet ligger vissent og dødt over den Smule grønne

Græs. Plænerne har tilbage. Jeg har gjort en Opdagelse, mens jeg bor her: Man bliver roligere, eller i hvert Tilfælde, man *burde* blive det, ved at bo Ansigt til Ansigt med Naturen, selv om den som her indsnævres i en Park, lige som Kvinder i et Korset.

For hvad nytter al Uroen? I Naturen som i Livet gaar det lige ensformigt, lige dræbende ensformigt til. Det er jo den samme Høst, der kommer efter hver Sommer, den samme Vaar efter hver Vinter. Træerne ifører sig hvert Foraar og hvert Efteraar den samme Dragt, og vi Mennesker geraader derudover bestandig i passende Glæde og Beundring.

Men for vor egen Mund raaber vi stadig paa noget nyt, noget ukendt; for Himlens Skyld blot noget, vi ikke kan udenad! Hvor skal det komme fra, naar selv Naturen kun kan repetere den evige Legende.

Som sagt, naar Taagen letter, begynder Mylret. Den første Svale er en Skomagerdreng, der skingert i den kolde Luft traller „Malle, Malle, Malle er saa sød.“ Saa kommer Sporvognens Klemten om Hjørnet. Her er Stoppestation udenfor mit Vindu, det fejler aldrig, at der staar nogen og venter. Jeg beundrer i lige høj Grad Folks Ubeskedenhed og Kuskenes Taalmodighed. Saa jeg ikke forleden en Dame mindst opholde Vognen 5 Minutter for at vende sig fire Gange om for at kysse sin Ledsager tre Gange, før hun besteg den ventende Vogn, og endnu paa Trinet havde hun et Afskedsord at sige ham. Da Vognen i det samme sattes i Gang, vilde hun ufejlbarlig være gledet ned igen i de længselsfuldt udstrakte Arme, om ikke den behjertede Konduktør havde taget et fast Tag i hende. Ak ja, den Kærlighed, den Kærlighed! —

Nu er det Skolebørnenes Tid. De er der i alle Aldre, lige fra en lille Rødhætte paa 5 Aar — hun har rød Hue, rød Kaabe, røde Strømper — til store Kegler paa 15—16. De er allesammen udmærket oplagte om Morgen. I alt Fald gaar de sjældent stille og astadigt, de hopper og danser hen ad Vejen, slyngende Skoletaskerne frem og tilbage i Haanden.

Drengene løber lige som smaa Hunde efter Vognene og slaas efter at komme til at hænge bag, Pigebørnene ser beundrende til. Naar de gaar hjem, har Skolens Alvor lagt sig over deres unge Mod, saa kan det ogsaa være, der bliver Tid til en lille Passiar mellem de smaa Herrer og Damer, i ivrige Klynger daser de ned ad Vejen; Fader og Moder staar jo sjældent med Uret i Haanden, naar de kommer fra Skole.

Mellem ni og ti okkuperes Terrænet af Vognene fra Grønttorvet. Undertiden er Fatter Kusk, sommetider Mutter, kan ogsaa hænde, begge sidder ved hinandens Side paa det smalle Agebræt. Tavse og lidt trætte kigger de ud over Hovedet paa det filosofiske Øg, der langsomt lunter af Sted med Vognen, hvis brogede Indhold næsten virker for brutalt paa en fin du siècle's dæmpede Farvesans. Der er Rødkaalens violetrøde, Grøndittoens dybe grønne, Salatens fine, Æblernes og Granatæblernes funkende blanke Farver, og Selleriernes knudrede sortbrune Rødder med de kønne lyse Toppe. Ind imellem ligger friske duftende Blomster, og over det hele strækker Zirtræerne og Palmerne deres beskyttende Kroner: et for-